

Милан Мрдаљ
МИНУЛИХ ЗАБЛУДА СЈАЈ

Библиотека САВРЕМЕНА ПОЕЗИЈА

Уредник ЗОРАН КОЛУНЦИЈА

Рецензенти ПЕРО ЗУБАЦ
МИЛУТИН ШЉИВАНЧАНИН

Милан Мрдаљ

МИНУЛИХ
ЗАБЛУДА
СЈАЈ

ИЗАБРАНЕ ПЕСМЕ

ПРОМЕТЕЈ

Нови Сад

КО САМ УСТВАРИ

Пред мене истрчале очи и машу ми да сѣанем.
Ошказује ми срце у ѿренуѣику док се слуѣим.
Где ћу о свемоѣући јагу, иде да ѣранем,
кад залазим за оно шѣо не смем да ѣрећуѣим.

Коме да се ѣоверим у ово време неѣодесно?
Зар ѣѣици која не зна кад ѣева кад ѣлаче?
Мени је у овом ѣросѣору одавно ѣесно,
сваки ми ѣролазник личи на оѣасносѣи која скаче.

Умрећу као шѣо сам се родио, у знаку ѣѣѣања.
Сѣоменик своје уму ѣрадим од несанице,
ако хоћеѣе, у ѣоноћ, у вашој соби заѣалићу свиѣања,
јер ја сам далековод који вам мисли шаље без жице.

Идем у суѣра ѣласно, ваздух ѣреѣун леѣача.
Умесѣо са женама сѣавам са ѣесмама у кревеѣу.
Свакоѣ се јуѣра будим исѣод звезданоѣ уѣѣјача,
а себе никако да уѣедам у ваздуху, у леѣу.

Ко сам усѣвари, шѣа сам у овом часу,
кад ми се ѣраѣ којеѣ слуѣим у видѣику врѣѣи?
Можда кришка свеѣа још неѣознаѣа комѣасу,
мина која ће ексѣлодираѣи, ѣек ѣосле моје смрѣи.

МУЊА У КОНЗЕРВИ

Идем добрим путем
право к себи.
Склањам се за сваки случај,
да се не прегазим.

МИНУЛИХ ЗАБЛУДА СЈАЈ

Од како ми корак уђе у неповрат
руке све чешће затичем у дангуби,
поглед у белој неодређености.

Кућа ми се усукала.
Нагиње се
час на једну,
час на другу страну.

Дању празнину избацујем кроз прозор,
ноћу је поново враћам,
па као вучјак завијам
на звездане лобање осамљености.

Добровољно затечен иза девет брава,
као девета рупа на свирали,
са пожутелих фотографија
минулих заблуда сјај
срчем,
и чекам,
обручи стрпљења да попуцају,
да кренем за собом у потеру.

У ПАПИРНОМ КЛАНЦУ

Намамише ме у папирни кланац
речи хајдучице,
у бели сан крочи јава.

Празнина мастиљавом руком
од светле паучине наде
погачу неизвесности меси.

На белој хартији играју нерви
коло мудрости,
бескрај се у видик завлачи.

У поверењу речено
добро сам прикљештен,
али, помоћ ми није потребна.

НАГОВАРАМ РЕЧИ

Наговарам речи да уче људе
како се памте речи осуђене
на трајање као поларна светлост.

У хладној земуници света
дијалог од слутње и метафоре
водим с празнином и отуђеношћу.

Присутан сам у људској стварности
тек кад из своје одлутам,
кад речју као бићем дотакнем нечију наду.

Трагам за одбеглом птицом јаве,
пењући се на звездани висораван,
падам у клопке сопственог кретања.

Моје речи нису песме
већ конзервиране муње
са којима се хране вешти одгонетачи тајни.

Од вечности ме дели неколико пресудних
симбола,
мудрост замрзнутих предела имагинације
и једна жена од траве.

ГРАДИМ КУЋУ

На зишљеној парцели
сна и јаве
топлом несаницом
градим кућу.

Темељи пуни хартије и мастила
једва држе зидове од свиле
проткане речима
од којих нежност подрхтава.

Жену уграђујем у врата да имам
коме да се вратим кад некуд одем,
децу у прозоре
да боље и даље видим.

Чуваркућа цветну пушку
уперила с крова,
држи ме на нишану
с претковим прстом на обарачу.

Огњено биље садим у постељу
и весело гледам усукан димњак
кроз који се усправан
пењем у звезде.

БЕКСТВО НАДЕ

Обраслу немиром,
лишћем коприве,
провалију ума премошћујем несаницом.

У нарамку носим резервну главу
као саговорника,
без страха да ће дијалог изостати.

Од ишчекивања ми нада проходила
и побегла у туђе двориште,
погрешним речима стрижем крила.

Хладноћа варке попут бршљана
кроз ноздрве плаза,
све тишом чини ковачницу срца.

Кораци у неповрат
дрско извлаче
све празније дане из календара.

КАО СУВИШНУ РЕЧ ИЗ РЕЧЕНИЦЕ

Навике ме грицкају изнутра,
време споља,
док разматрам могућност
сузбијања досаде.

Не примећујем решење,
ни принову хтења
у крвној делти,
сав сам у критичном стању.

Из клопке хартије
бело се смеши празнина,
лаје хладноћа собе,
режи квака.

Непознат смех ме хвата за раме
и без ципела
избацује кроз прозор,
као сувишну реч из реченице.

ПРЕПРАВЉАМ ВАЗДУШНУ ПУШКУ

Преправљам ваздушну пушку,
у срџбу цев умачем,
обарач псовком подешавам,
нишан свемирском травом сенчим.

Руке обучавам летењу,
птицама поткресујем крила,
тишина као млада маћеха
заудара на жуте каписле.

Старом багрему пред кућом
суви огранци висе као рукави
стараца загледаних у зајапурене
перачице прозора пензионерског клуба.

Преправљам ваздушну пушку,
да имам из чега вест да најавим;
сутра ми предак стиже на прело,
ако ме сан не превари.

НА ЗАМИШЉЕНОЈ ЖИЦИ

На замишљеној жици
сушим папирну кошуљу,
уместо дугмади пришивене речи.

Непознате птице слећу ми на раме,
од паничних мисли гнезда вију,
у очима јаја легу.

У позадини светлости биље узгајам,
кавез мастиљави без димензија
несаницом души плетем.

Језик у сенци између зуба и вриска
смоласте речи развлачи,
мудрост о танком концу виси.

Опкољен ројевима слутње
у одшкринут лик варке ускачем,
папирној кошуљи нову дугмад пришивам.

ПУТНИК У ВИШЕ ПРАВАЦА

Неко ми годинама
у длакаву собу
змијске кошуље довлачи.

Лани за Крстовдан
под јастуком нађох
пешкир пун празнине,
ни данас не знам
ко се то тајанствено предао.

Од тада ми свакодневно
кроз звучно сито гласа
цури густа текућина речи.

Од шкарта справљам
вечеру гладној тишини,
од готових производа
корење за нове мисли.

Однедавно
и стеони сутони почели
под прозором да ми ричу

Да им млад месец
под звездано виме не притрчава,
ја бих то радио,
у шетњу изводио
комад по комад таме.

Синоћ ми слутња
скицом будућег пута у ватру
мале ране
у велике радости претвори.

У болесном телу
здрави дух пропева.
Витаминско седи
понуди у треношцу.

Тренутно путујем
у више праваца
кроз папирне кланце несанице.

Кроз речи пролазим
као кроз младе руке
и постајем присутнији
у стварима које певају.

ПРЕТХОДНИК НЕПРЕБОЛА

Од мене се одвалило парче васионе
и пало у јутро виद्रасто
из којег се испарава светлост решеткаста.
Промуклим сечивом гласа
призивам птицу непребола
док ми се по кући одмотавају псовке
и проливају клетве.
Хтео сам у звуку лименог корита
да отпутујем,
у врисак ме закључаше могућности
па ми посан осмех окрзну месец.

Још у ме нишане шупљикаве стазе,
на испашу зову викенди,
умиљато презире биље.
Узалуд планирам како да се уклопим
у рељеф земље,
иако грлат ћутим разобличен.
Ходим ка уништењу
наговарајући светлост да ме заслепи
ватрометом заблуде.

Пукотина пала из ваздуха, а соколи ме.
Прекривен плаштом загонетног ума,
као претходник лоших вести
корачам ка прапочетку вриска
машући откинутом комаду васионе.

ТРЕНУТНА ПАНОРАМА МЕНЕ

Испод колена
у приземљу мене,
затишје.

Завеса корака мирује.

Пут им стопала појео
на све четири стране света
упућена.

Веслачи немира
хоће у цистерну срца,
у радионицу главе
крв да хипнотишу.

Пожутели излог зуба
у врисак се настанио.

Горњи део мене
из сваке птице
чује виолину.